

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213203593
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2213203593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Vyskočovej a sudcov Mgr. Michala Novotného a JUDr. Pavla Laczu v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, 36 613 843 proti žalovanému: H. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. S. XXXX/XX, W. Z., zastúpený: Ing. Mgr. T. P., PhD., G. X, N., o zaplatenie 2.446,89 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 28.09.2018 č.k. 15Cb/101/2016-250, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.446,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 2.446,89 eur od 27.03.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 261 ods. 1, § 262 ods. 1, § 269 ods. 2, § 324 ods. 1, §369, § 373, § 379 veta prvá Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 251 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané a ani nebolo medzi stranami sporné, že strany sporu dňa 06.09.2007 uzavreli podľa § 269 ods. 2 ObZ inominátnu - nepomenovanú zmluvu, ktorá výslovne ako zmluvný typ nie je upravená ustanoveniami Obchodného zákonníka (ani Občianskeho zákonníka). Nakoľko sa takto uzavretá kúpna a leasingová zmluva svojim obsahom neprieči účelu zákona, súd ju posúdil ako platnú, z ktorej vyplývajú vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Súčasťou tejto boli aj Obchodné podmienky pre finančný prenájom (leasing) motorových vozidiel pôvodného veriteľa /verzia - 1.7 - 100505 - hromadné/ (ďalej len „OP“), podpísané žalovaným, v zmysle ktorých žalobca postupoval pri uplatňovaní svojich nárokov voči žalovanému. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by strany sporu predmetnú Kúpnu a leasingovú zmluvu uzavreli ako zmluvu spotrebiteľskú, keď pôvodný veriteľ (OTP Leasing, a.s.) mal v predmete podnikania o.i. leasing dopravných prostriedkov, prenájom motorových vozidiel, nákup a predaj ojazdených motorových vozidiel, poskytovanie úverov nebankovým spôsobom a iné a na druhej strane žalovaný ako živnostník (nájomca) mal v predmete podnikania zapísané činnosti vyplývajúce z výpisu zo živnostenského registra tohto podnikateľa (založeného na čl. 38) vrátane maloobchodnej a veľkoobchodnej činnosti, pričom podľa výsledkov vykonaného dokazovania je potrebné skonštatovať, že

obidve zmluvné strany konali pri uzatváraní predmetnej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. podnikateľskej činnosti. Obidve strany boli totiž v zmluve jednoznačne identifikované identifikačnými znakmi podnikateľa (obchodné meno a IČO), žalovaný vedel, že túto zmluvu uzaviera ako podnikateľ, keď aj samotnú žiadosť o financovanie formou finančného leasingu podal žalovaný ako podnikateľ s označením svojho obchodného mena s IČO a zároveň pri uzavieraní zmluvy predkladal veriteľovi svoje daňové doklady podnikateľa (nepopretá skutočnosť), pričom v čase uzavretia zmluvy mal žalovaný aktívne (teda nie ukončené ani pozastavené) živnostenské oprávnenie. Žalovaný pritom na súdnom pojednávaní sám potvrdil, že v rozhodnom období aj reálne vykonával podnikateľskú činnosť (prevádzkoval butik s detským ošatením v Šamoríne na Kláštornej ulici). Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak súd považoval za zámerné tvrdenie žalovaného, že motorové vozidlo nepotreboval na podnikanie a využíval ho iba na súkromné účely, keď z charakteru ohlásených a reálne vykonávaných živností (min. maloobchod - predaj ošatenia) vyplýva dôvodný predpoklad nutnosti a účelnosti využívania predmetného motorového vozidla (aj) v uvedenom predmete podnikania. Súd v danej súvislosti zamietol návrh splnomocneného zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania odročením pojednávania dňa 28.09.2018 a poskytnutím ďalšej lehoty kvázi na spresnenie dôkazu, ktorý by mal potom súd vykonať v tomto konaní, keďže vypočutie bližšie neidentifikovanej účtovníčky žalovaného, ktorá by podľa tvrdenia zástupcu žalovaného vedela ozrejmiť, či predmetné auto bolo využívané na podnikateľské účely a či bolo toto zaradené do hmotného majetku podnikateľa, nepovažoval súd za taký dôkaz, ktorý by bol spôsobilý relevantne ovplyvniť doterajšie skutkové zistenia a ich právne posúdenie súdom. Ani záporná odpoveď na uvedené otázky by totiž sama osebe nespôsobila zmenu v zmluve jednoznačne zachyteného postavenia žalovaného pri uzavretí zmluvy a získaní predmetu leasingu ako podnikateľa (živnostníka), ktorého si bol žalovaný podľa okolností prípadu vedomý, a ktoré v spojení s ostatnými vyššie uvedenými skutočnosťami spôsobili vznik nepochybne obchodnoprávneho vzťahu medzi zmluvnými stranami, a to bez ohľadu na neskoršie správanie žalovaného či už z hľadiska účtovného, resp. faktického konania (napr. používanie auta (aj) na podnikateľské účely bez jeho zachytenia v účtovníctve žalovaného). Z rovnakých dôvodov boli zamietnuté aj návrhy žalovaného na doplnenie dokazovania, ktoré jednak neboli riadne špecifikované a ani by nemohli ovplyvniť uvedené skutkové závery/. Nespotrebiteľský charakter zmluvy ďalej potvrdzuje aj skutočnosť, že v zmluve absentuje výpočet RPMN, ktorý mal právny predchodca žalobcu vyhotoviť podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v rámci zmluvy len vtedy, keď má leasingový nájomca postavenie spotrebiteľa (čl. 14 bod 3 OP), pričom v predmetnej zmluve zostala kolónka RPMN prázdna. Zároveň súd považoval za nevhodné a neúčelné opakovane odročovať pojednávanie v termíne 28.09.2018 za účelom označenia a navrhnutia ďalších skutočností a dôkazov, ktorými chcú strany sporu doplniť dokazovanie, keď v konaní nevyšli najavo nové okolnosti prípadu a žalovaný si túto svoju úlohu nespĺnil počas celej doby konania (neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu prípadného iného charakteru zmluvy, než aký z nej priamo vyplýva), resp. ani od pojednávania 13.12.2017, ktoré bolo odročené práve za týmto účelom (primerane podľa § 153 C.s.p.). Žalovaný pritom ani na pojednávaní dňa 28.09.2018 nebol schopný jednoznačne vymedziť a sformulovať svoj návrh na vykonanie ďalšieho dôkazu (neidentifikovaná osoba účtovníka ako prípadného svedka). Žalovaný ako sám uznal, dostal sa do omeškania s platením splátok leasingu, čím porušil leasingovú zmluvu a následne si leasingová spoločnosť uplatnila voči nemu nárok vyplývajúci z finančného vysporiadania. Žalovaný si ani tu nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť a nezdokladoval ním tvrdené zaplatenie splátok za obdobie august až október 2011, čím počas konania odôvodňoval neoprávnené zosplatenie pohľadávky veriteľa a na to nadväzujúce odobratie vozidla. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu odobral predmet leasingu žalovanému na základe finančného vyúčtovania, ktoré vykonal v súlade s čl. 11 a 13 OP po platnom odstúpení od zmluvy listom z 17.10.2011 z dôvodu omeškania žalovaného s platením až troch dlžných splátok za august až október 2011 a iných platieb podľa tohto listu, ktorý bol zároveň výzvou na úhradu týchto dlžných záväzkov. Prípadnú neoprávnenosť tejto výzvy a neexistenciu uvedených záväzkov pritom žalovaný počas celého konania ničím nepreukazoval, a preto tieto námietky žalovaného zostali v rovine nepodložených tvrdení. Z dôvodu neodovzdania vozidla dobrovoľne dlžníkom bol právny predchodca žalobcu oprávnený toto vozidlo odobrať v zmysle čl. 11 a 13 OP, čo sa aj stalo. Vzhľadom na uvedené tu súd nezistil žiadne pochybenia zo strany dodávateľa predmetu lízingu, práve naopak žalobcom predložené listinné dôkazy jednoznačne preukazujú oprávnenosť postupu jeho právneho predchodcu v uvedenom smere. K námietke žalovaného, že právny predchodca žalobcu mal vystaviť uvedenú výzvu z 17.11.2011 na úhradu dlžných splátok po akýchsi nezrovnalostiach pri dopravnej nehode žalovaného v Nemecku, súd uvádza, že táto námietka zostala neurčitá, a tým aj irelevantná, nakoľko žalovaný si uvedené nezrovnalosti nijakým spôsobom nevyjasnil a neuviedol žiadne také konkrétne súvislosti, ktoré by spochybňovali postup právneho predchodcu žalobcu na základe uvedených ustanovení zmluvy a OP.

Na základe uvedeného žalobca oprávnené vykonal tzv. finančné vysporiadanie lízingovej zmluvy (viď čl. 17) pri jej predčasnom ukončení, v ktorom zúčtoval svoje finančné nároky a pohľadávky, ktoré mu z lízingovej zmluvy voči žalovanému vznikli najmä podľa čl. 7, 11 a 13, 14 OP oproti úhradám žalovaného z lízingovej zmluvy. Na základe tohto finančného vysporiadania si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok vo výške 2.446,89 eur, ktorú sumu súd priznal v celom rozsahu, pretože námietka žalovaného o preplatení lízingovej hodnoty auta (obstarávacia cena vozidla 14.605,32 eur) bola jednak príliš neurčitá a vychádzala predovšetkým z toho, že k takému preplateniu nemohlo dôjsť vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, čo však v konaní nebolo preukázané, a preto akékoľvek skúmanie neprijateľných podmienok z úradnej povinnosti tu neprichádzalo do úvahy. Súd v tejto súvislosti poukázal na čl. 8 OP, kde sa žalovaný zaviazal po dobu trvania finančného prenájmu hradiť dohodnuté leasingové splátky v rozsahu 72 x 223,16 eur, t.j. spolu vo výške 16.067,52 eur, čo predstavuje viac ako bola obstarávacia cena vozidla 14.605,32 eur. Na druhej strane uplatnená námietka preplatenia lízingovej hodnoty auta bola žalovaným špecifikovaná len v časti sumy, za ktorú bolo auto predané po jeho odobratí tretej osobe, kde žalovaný namietal, že na predmetné auto vyhotovený znalecký posudok stanovil cenu auta na 4.700,- eur a auto bolo napokon predané za 3.800 eur. Súd poukázal na to, že podľa predmetného znaleckého posudku z 21.11.2011 č. 191/2011, vyhotoveného znalcom SLOVDEKRA s.r.o. bola všeobecná hodnota vozidla stanovená nie na cenu 4.700 eur ako to uvádza žalovaný, ale na 4.344,- eur vrátane DPH, resp. na 3.620 eur bez DPH, pričom auto bolo predané tretej osobe za cenu 3.910 eur s DPH. Z evidenčnej karty k odobratému vozidlu na čl. 27 spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa snažil predat predmetné vozidlo za čo najväčšiu cenu, aby sa z tohto predaja čo najviac uspokojil. Predmetné auto bolo ponúkané v období od 22.11.2011 do 21.12.2012 za 4.780,- eur, t.j. cenu vyššiu, než bola určená znaleckým posudkom, následne bola cena postupne znižovaná, a tak auto bolo ponúkané v období od 22.12.2011 do 01.02.2012 za znaleckým posudkom určenú cenu 4.344 eur a až od 02.02.2012 za cenu primerane zníženú o 10 % na 3.910 eur, za ktorú cenu bolo napokon dňa 08.02.2012 predané tretej osobe. Súd považoval za nedôvodnú námietku žalovaného ohľadom ceny, za ktorú bolo vozidlo takto predané, keďže žalovaný v konaní ničím nepreukázal, že vzhľadom na technický stav vozidla, uplynulý čas medzi stanovením všeobecnej hodnoty vozidla (11.11.2011) a jeho predajom (08.02.2012) a aktuálnu situáciu na trhu s motorovými vozidlami by bola predajná cena vozidla v čase jeho predaja podhodnotená, a to v takej miere, ktorú by nebolo možné odôvodniť ani požiadavkou vyplývajúcou z čl. 7 posledný odsek OP, t.j. tým, že v tomto prípade lízingový prenajímateľ musel vozidlo sám predat a speňažiť spôsobom umožňujúcim takéto speňaženie v lehote čo najkratšej. Taký postup si pritom nepochybne v danom prípade vyžadoval postupné a primerané znižovanie predajnej ceny vozidla v prípade jeho nepredajnosti za pôvodne určenú cenu. Rozsah zníženia predajnej ceny po viac ako dvoch mesiacoch neúspešného ponúkania vozidla na predaj (len) o 10 % preto súd v daných súvislostiach vyhodnotil ako primerané riziko poklesu návratnosti z predaja ojazdeného auta, ktoré zmluvné strany vedeli predvídať s poukazom na uvedené ustanovenie OP v prípade predčasného ukončenia leasingu z dôvodu podstatného porušenia zmluvy žalovaným podľa čl. 11 OP. Súd sa pritom stotožnil s vyjadrením žalobcu, že tu objektívne nemuselo ísť (a ani nešlo) o vrak, čo je vo finančnom vysporiadaní uvedené pri položke predajná cena PF, keď tento pojem vo finančnom vysporiadaní treba považovať za všeobecný pojem v spojení s predajom PF.

Na základe uvedeného, ako aj z dôvodu, že žalobca predložil tzv. finančné vysporiadanie lízingovej zmluvy (viď čl. 17) pri jej predčasnom ukončení, v ktorom zúčtoval svoje finančné nároky a pohľadávky, ktoré mu z lízingovej zmluvy voči žalovanému vznikli najmä podľa čl. 7, 11 a 13, 14 OP oproti úhradám žalovaného z lízingovej zmluvy, pričom tieto nároky bližšie popísané a vyčíslené v odseku 1 odôvodnenia rozsudku žalovaný nijako konkrétne nespochybňoval a skutkové tvrdenia žalobcu o vzniku a opodstatnenosti týchto nárokov nepopieral (odhliadnuc od v tomto odseku uvedených nedôvodných námietok žalovaného, ktoré súd preskúmal), súd tieto skutkové tvrdenia podľa § 151 ods. 1 C.s.p. považoval za nesporné a osvojil si ich ako zistený skutkový stav, ktorý zároveň vyplýva aj zo žalobcom predložených dôkazov (vymenované v odseku 3. odôvodnenia), pričom súd vychádzajúc z týchto nesporných skutkových tvrdení a predložených dôkazov (s osobitným dôrazom na OP) ustálil opodstatnenosť uplatnených nárokov žalobcu z ukončenia predmetnej leasingovej zmluvy v rozsahu žalovanej sumy 2.446,89 eur. Súd predmetné nároky právne posudzoval podľa § 324 ods. 1, § 373, § 379 veta prvá Obchodného zákonníka, § 544 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že žalobca preukázal aj všetky predpoklady pre priznanie škody z predaja predmetu leasingu a škody vo forme ušlého zisku z nezaplatených leasingových splátok, keď bolo jednoznačne preukázané porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným (nezaplatenie predmetných splátok), jednoznačne bola preukázaná aj škoda vo forme nezaplatenej istiny pri započítaní výťažku z predaja predmetu leasingu, ako aj vo forme ušlého zisku (žalobcov majetok by sa v prípade riadneho platenia splátok aj rozmnožil) a napokon bola

preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a škodou žalobcu (škoda vznikla pre nezaplatenie predmetných splátok, v dôsledku čoho následne došlo k ukončeniu leasingu) /porovnaj rozsudok KS BA sp. zn. 3Co/57/2016 z 29.06.2017/.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v danom prípade sa zmluvné strany dohodli na úrokoch z omeškania, a to v OP, v bode 11 bod 4 vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. V zmysle tejto dohodnutej podmienky, ktorá bola obsiahnutá v žalovaným podpísaných OP, a ktorá nebola počas konania žalovaným nijakým spôsobom rozporovaná, súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 0,1 % denne z dlžnej istiny od 27.03.2012 (v zmysle listu z 15.02.2012 - finančné vysporiadanie) až do zaplatenia, nakoľko sa žalovaný nepochybne dostal s plnením svojich záväzkov do omeškania.

4. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100 % a neúspešný na 0 %, t.j. čistý úspech žalobcu predstavuje 100 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II).

5. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolateľ namietal a nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, že sa dostal do omeškania s platením leasingových splátok a predmet leasingu neodovzdal, na základe čoho žalobca odstúpil listom zo dňa 17.10.2011 od leasingovej zmluvy v zmysle čl. 13 bod 1 písm. b) obchodných podmienok, nakoľko si podľa možností svoje záväzky plnil zodpovedne, keď zaplatil leasingovej spoločnosti 16.610,52 eur a teda išlo zo strany leasingovej spoločnosti len neoprávnené násilné odobratie predmetu leasingu. Žalobcom predložené faktúry žalovaný nikdy neuznal, popiera ich v plnom rozsahu, považuje ich za neopodstatnené. Taktiež finančné usporiadanie zmluvy zo dňa 05.02.2012 popiera v plnom rozsahu, nakoľko leasing vysoko preplatil. Čo sa týka tvrdenia, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril a uplatnený nárok nijako nespороval, v tejto súvislosti odvolateľ uviedol, že pracuje v zahraničí, nemal možnosť sa k návrhu relevantne vyjadriť, to však urobil osobne na pojednávaní. Odvolateľ trvá na tom, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej sa nachádza niekoľko nekalých zmluvných podmienok, ktoré je súd povinný zo svojej úradnej moci povinne skúmať ex offo a teda je nutné aplikovať aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Žalobca nepreukázal, že prebral predmet leasingu pre svoje podnikanie. Podnikateľské IČO uviedol na žiadosť leasingovej spoločnosti za účelom preukázania schopnosti splácať leasing.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaný v odvolaní vôbec neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou by sa súd prvej inštancie dôsledne nezaoberal a stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Žalovaný uzatváral zmluvu ako fyzická osoba oprávnená na podnikanie, keďže v leasingovej zmluve bol žalovaný ako zmluvná strana jednoznačne identifikovaný ako živnostník s uvedeným IČO a teda nemožno súhlasiť s tvrdeniami žalovaného, že týmto spôsobom len preukazoval schopnosť splácať leasingovú zmluvu. Pokiaľ by došlo k situácii, ktorú popisuje žalovaný, bol by žalovaný ako zmluvná strana označený číslom alebo dátumom narodenia s uvedeným dokladu, z ktorého príslušné údaje vyplývali a ďalej by boli v texte uvedené údaje o zamestnaní a zamestnávateľovi. Žalovaný bol označený ako podnikateľský subjekt aj v iných dokladoch ako preberací protokol, na ktorých nebolo potrebné, aby preukazoval schopnosť plniť zmluvné povinnosti voči leasingovej spoločnosti. Je jednoznačné, že žalovaný uzavrel zmluvu ako živnostník, pričom sa mu počas konania nepodarilo preukázať opak, teda nedošlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy a preto je irelevantné posudzovať, či zmluva obsahuje neprijateľné podmienky v zmysle ust. Obč. zák.. Žalovaný spochybnil predajnú cenu vozidla po ukončení leasingovej zmluvy a žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že vozidlo mohlo mať v čase predaja inú trhovú cenu. Nepredložil žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení a teda nijakým relevantným spôsobom nespochybnil znalecký posudok. K uzavretiu zmluvy došlo v roku 2007 teda pred hospodárskou krízou z roku 2008, pričom jej dopad bolo možné pociťovať práve v rokoch 2010-2011, kedy došlo k predaju predmetného vozidla, čo malo výrazný vplyv na zmenu trhových cien vozidiel. V tejto súvislosti poukázal na odovzdávací protokol z ktorého je zrejмый značný stav poškodenia vozidla, čo rovnako ovplyvnilo hodnotu vozidla. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje si to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 C.s.p.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

11. V prípade podaného odvolania dôvodmi odvolania, ktoré odvolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania je súd viazaný, čo znamená, že prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolateľ uviedol, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať.

12. Odvolací súd viazaný odvolacími námietkami dospel k záveru, že žalovaný v odvolaní len zopakoval časť svojej argumentácie, ktorou sa bránil na súde prvej inštancie, neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré neboli predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, všetky ním produkovvané tvrdenia, ktorými argumentoval v odvolacom konaní boli známe už v konaní pred súdom prvej inštancie a ani žiadnym iným spôsobom nevyvrátil právne názory súdu prvej inštancie, a preto považoval odvolanie za nedôvodné.

13. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd založil svoje rozhodnutie na tom, že sporové strany neuzavreli predmetnú kúpnu a leasingovú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú ako je podrobne odôvodnené v odseku 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku, čo žalovaný v odvolaní žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil, keď neuviedol žiadnu konkrétnu argumentáciu, ktorou by spochybnil závery súdu prvej inštancie, že žalovaný predmetnú zmluvu neuzavrel ako spotrebiteľ a teda nebol zákonný dôvod podrobiť predmetnú zmluvu spotrebiteľskému prieskumu.

Rovnako odvolateľ žiadnym konkrétnym argumentmi nespochybnil záver súdu o tom, že právny predchodca žalobcu odobral predmet leasingu žalovanému na základe finančného vyúčtovania v súlade s čl. 11 a 13 OP po platnom odstúpení od zmluvy, a preto jeho námietka, že išlo zo strany leasingovej spoločnosti o neoprávnené násilné odobratie predmetu leasingu, je neopodstatnená. S námietkou preplatenia leasingu, sa už vysporiadal súd prvej inštancie v ods. 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd podrobne odôvodnil, prečo ju považoval za neopodstatnenú, ktoré závery taktiež odvolateľ žiadnym spôsobom nespochybnil. Z odvolanie teda vôbec nie je zrejmé, ktoré skutkové

zistenia súdu majú byť podľa odvolateľa nesprávne a prečo a k akým správnym skutkovým zisteniam mal súd dospieť. Odvolací súd má za to, že odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne vecné argumenty, ktorými by spochybnil záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku.

14. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

15. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody, na ktoré poukazoval žalovaný sú v celom rozsahu neopodstatnené, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť jeho zmenu, na základe čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (výrok II.), keď odvolateľ žiadnym spôsobom spochybnil správnosť záverov súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok aj v tejto časti vecne správny.

16. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v celom rozsahu. Neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C.s.p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.